

РЕШЕНИЕ

№ 35464

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **3740** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Н. М. А. А.- гражданин на С. срещу Отказ за издаване на виза тип“ Д“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В А., Й. от 16.03.2025 година на Н. М. А. А..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза. Посочва се още, че на съпруга на оспорващата е предоставен хуманитарен статут и е издадено Решение за събиране на семейството в РБ, като те друг вариант нямат, той не може да се завърне в С., и няма как семейството да се събере и да живее заедно освен на територията на РБ, като с Отказа се нарушава правото на личен и семеен живот на оспорващия и на неговото семейство по чл.8 от ЕКЗПЧОС. Иска се отмяна на Отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне.

В съдебно заседание, оспорващият- Н. М. А. А. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат И., редовно упълномощен. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представената писмена защита и допълнителна такава.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в А., Й. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт А., редовно упълномощена, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с

доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Решение №7130/18.06.2024 година на Председател на ДАБ на съпруга на М. А. А. – Е. О. М. е предоставен хуманитарен статут.

С Решение № 12005/18.11.2024 година на Председател на ДАБ към МС на РБ е разрешено на Е. О. М. да се събере на територията на РБ със своята съпруга Н. А. М. А. и с малолетните и деца Х. О. Езеледин, И. О. Е. и Х. О. Е..

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 година Министър на външните работи възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят, подписват, връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ- заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед №1/26.01.2025 година на Посланик на Посолството на РБ в А., Й. упълномощил считано от 26.01.2025 година М. Г. Г. – Втори секретар нотифициран, Завеждащ „Консулска служба“ и МОЛ в ДП- А. като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчването на откази за издаване на визи по Приложение №7 към чл.34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Приложение към чл.32 от Визовия кодекс и посочил при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му.

На 29.01.2025 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип Д, към което приложил всички необходими документи, както и Решението за събиране на семейството, издадено от Председател на ДАБ към МС на РБ.

На 16.03.2025 година ответникът по оспорването издал оспореният Отказ, с който отказал издаване на виза на оспорващия на основание чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства ,събрани в хода на съдебното производство, както и Писмото от ДАНС.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза от 16.03.2025 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в А., И. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице-Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в А., Й., на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министърът на външните работи със Заповед от 16.01.2025 година година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. Г.- З. в А. на дата 16.03.2025 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето методи Г. е определен с нарочна Заповед на Посланик в Посолството на РБ в А., Й. за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза- Заповед от 29.01.2025 година.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най- вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в отказа – чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ/ не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца заявления, изобщо не може да доведе до яснота относно волята на административния орган, като липсата на мотиви, препятства както правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените материалния закон условия за отказ - проверката за законосъобразност по [чл.-146, т. 4 АПК](#). Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на

административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В Отказа са изброени само правни норми от ЗЧРБ, но няма конкретна хипотеза, която органът е възприел за издаване на отказа. Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим](#) /Н./, във връзка с [чл. 59 от АПК, но това](#) само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза, без същият да е мотивиран. Изискването за мотивираност на отказа е изрично визирано в нормата на чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ сочеща, че при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В настоящата хипотеза не е налице изключението, визирано в нормата на чл.10а, ал.3 от ЗРБ, според която мотивите за отказите за издаване на визи по [чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3](#), както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на [Закона за защита на класифицираната информация В чл.34 от Н. е визирано](#), че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват

съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и С., чийто гражданин е оспорващият. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в

държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства. Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата, (Изм. и доп. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно [приложение № 2](#) не по-рано от 6 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3, а за морските лица, действащи в изпълнение на своите задължения, не по-рано от 9 месеца преди началото на планираното посещение. Заявлението се подава не по-късно от 15 календарни дни преди началото на планираното посещение, а в обосновани индивидуални случаи на спешност може да се разреши подаването на заявления по-късно от 15 календарни дни преди началото на планираното посещение. Консулското длъжностно лице определя дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария. Кандидатите се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца. Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 29.01.2025 година е подал заявление за издаване на виза тип „Д“, към което приложил посочените в Наредбата документи и Решението на Председател на ДАБ към МС на РБ за събиране на семейството – на съпруга на оспорващия.

По делото няма доказателства, че ответникът по оспорването е провел среща с оспорващия, кога е станало това и какво се е случило на тази среща.

Наред с това, настоящият съдебен състав намира, че при издаване на отказа, административният орган и допуснал нарушение и на нормата на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България, като по делото няма доказателства коя точно хипотеза органът е приел за приложима и доказателствата, които водят до извод, че същата е налице. Предвид липсата на мотиви на акта по фактите, които да обосноват крайния извод, то е допуснато и съществено процесуално нарушение - на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ.

Наред с това, в случай че целта на престоя или условията не се доказват от представените доказателства, респективно от проведеното интервю, органът е следвало служебно да събере такива, за което липсват доказателства да е направено. Допуснатото нарушение на посочените разпоредби съставлява незаконосъобразност на акта по [чл. 146, т. 3 АПК](#). Същото е съществено, тъй като ако не беше допуснато, е възможно издаването на акта с друго съдържание. Поради това нарушението на процесуалните правила съставлява самостоятелно основание за отмяната на акта.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил,

че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец, който не докаже целта и условията на планирания престой и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на визи и истинността на тяхното съдържание, като не е ясно кои от документите са неавтентични и кои от тях са неистински.

В отказа липсва яснота в какво точно се изразява недоказаността/ необосноваността/ на целта и престоя на чужденеца в РБ, нито пък има доказателства за това от какво се съди за недоказаността на престоя в РБ, защото със заявлението си оспорващият е представил редица документи и не е доказано въз основа на какво е взето решението за отказ. Неяснота има по отношение на това в какво се изразява недоказаността/ необосноваността/ на целта и условията на заявеното пребиваване в РБ и този извод на административния орган е неподкрепен с никакви доказателства и не може да бъде основание за отказ, защото няма как без да има каквото и да било доказателство, е посочено, че не са доказани целта и условията на пребиваването и има съмнения относно автентичността на приложените документи и истинността на тяхното съдържание, като няма как един административен орган само въз основа на своята собствена преценка, неподкрепена с доказателства да твърди, че със заявлението не са представени никакви доказателства, които да обосноват извод за наличие на основания за отказ да се издаде виза. Наред с липсата на мотиви, допуснатите съществени нарушения и нарушенията на материалния закон, правят издадения отказ незаконосъобразен.

Нещо повече дори, заявеното в хода на съдебното производство становище от страна на юрисконсулт А., че е налице отрицателно Становище на ДАНС има за цел да домотивира акта, което е недопустимо още повече, че от приложеното на лист 264 от делото Писмо от ДАНС до Директор на Дирекция „К. отношения“ не се установява оспорващият да представлява заплаха за националната сигурност, а напротив- в това Писмо е посочено, че гражданката на С. и съпругът и не са открити на посочения адрес, на който са регистрирани общо 13 сирийски граждани/ като не е ясно кога е извършена проверката, няма доказателства, че оспорващият се намира на територията на РБ и на посочения адрес, след като няма издадена виза за пребиваване в РБ, а и по делото не се съдържат доказателства, че тя е влизала и пребивава на територията на РБ и посоченото в Писмото вероятно деклариране на неверни данни е неподкрепено с доказателства. Няма и доказателства кога, на коя дата и в колко часа е извършена проверката от служители на ДАНС, при която не е намерен оспорващият и съпругът и.

Що се касае до твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот то настоящият съдебен състав намира, че това право също е нарушено от страна на ответника по оспорването, тъй като съпругът на оспорващия се намира на територията на РБ има предоставен хуманитарен *статут, както и Решение на Председател на ДАБ към МС на РБ влязло в сила на 06.12.2024 година за събиране на семейството и няма как съпругът на оспорващата да се върне в С. за да живее заедно със семейството си*. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със

съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

Ответникът по оспорването изобщо не е анализирал приложените към Заявлението документи и е нарушил правото на личен и семеен живот на оспорващия, тъй като на територията на РБ оспорващият има член на неговото семейство- съпругът и и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#). Наред с това, правото на събиране на семейства, получили международна закрила е уредено в Директива 2003/86/ ЕС, според която събирането на семейства е необходимото средство, за да се направи възможен семейният живот,то способства за създаване на социокултурна стабилност, улесняваща интегрирането на гражданите на трети страни в държавата-членка, а това служи между другото, за насърчаване на икономическото и социалното сближаване, което е и основна цел на Общността, изложена в Договора, като

Специално внимание следва да се отдели на положението на бежанците ради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот и е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца.

Държавите-членки са тези, които трябва да решат дали желаят да разрешат събиране на семейството за роднини по права възходяща линия, пълнолетни несклучили брак деца, несклучили брак или регистрирани партньори, както и, в случаи на полигамен брак, за малолетни и непълнолетни деца на друга съпруга и на кандидата за събиране на семейството. Когато държава-членка разреши събиране на семейството на тези лица, това не е пречка за държавите-членки, които не признават съществуването на семейни връзки в случаите, попадащи в обсега на настоящата разпоредба, да не предоставят на споменатите по-горе лица третиране като на членове на семейството във връзка с правото им да пребивават в друга държава-членка, така както е предвидено в приложимото законодателство на Европейската общност.

Правото на събиране на семейството следва да се упражнява при едновременно строго зачитане на признатите от държавите-членки ценности и принципи, по-специално във връзка с правата на жените и децата; това зачитане обуславя възможността да се предприемат рестриктивни мерки, които да се противопоставят на молби за събиране на семейството на полигамни домакинства. „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.д) „разрешение за пребиваване“ означава всяко разрешение, издадено от компетентните органи на държава-членка, позволяващо на гражданин на трета страна да остане законно на нейна територия, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване на гражданите на трети страни [\(5\)](#).Държавите-членки разрешават влизането и пребиваването в съответствие с настоящата директива и при условие, че са спазени изискванията на глава IV, а също и на член 16, на следните членове на семейството -съпруг на кандидата за събиране на семейството,малолетните и непълнолетните деца на кандидата за събиране на семейството и на неговия съпруг, включително децата, осиновени в съответствие с решение, взето от компетентния орган на заинтересованата държава-членка или решение, което автоматически подлежи на изпълнение поради международните задължения на тази държава-членка или

трябва да бъде признато в съответствие с международни задължения, малолетните и непълнолетните деца, включително осиновени деца на кандидата за събиране на семейството, когато то притежава родителските права и децата се намират на негова издръжка. Държавите-членки могат да разрешат събирането на деца, родителските права над които се упражняват съвместно, при условие че другата страна, която съвместно упражнява родителските права, е дала своето съгласие, малолетните и непълнолетните деца, включително осиновени деца на съпруга, когато той притежава родителските права и децата се намират на негова издръжка. Държавите-членки могат да разрешат събирането на деца, родителските права над които се упражняват съвместно, при условие че другата страна, която съвместно упражнява родителските права, е дала своето съгласие. Държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве, а когато взима съответното решение, държавата-членка държи сметка освен предвиденото в член 17 за тежестта или характера на нарушението срещу обществения ред или сигурност, извършено от член на семейството, или за опасността, която може да представлява това лице. Държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване с цел събиране на семейството или ако е целесъобразно, да оттеглят или откажат да подновят разрешение за пребиваване на член на семейството, при следните условия- когато не са изпълнени или престанат да се изпълняват условията, определени в настоящата Директива, когато кандидатът и членовете на неговото семейство не живеят или престанат да живеят реален съпругески или семеен живот, когато се установи, че кандидатът или несклучилият брак партньор е сключил брак или има стабилна дълготрайна връзка с друго лице. Държавите-членки могат също така да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване с цел събиране на семейството или да оттеглят, или откажат да подновят разрешенията за пребиваване на членовете на семейството, ако се установи, че използвана фалшива или заблуждаваща информация или фалшиви, или подправени документи, или чрез измама, или с други незаконни средства, бракът, партньорството или осиновяването са сключени с единствената цел да се даде възможност на заинтересованите лица да влязат или да пребивават в държава-членка, като при извършване на оценката по този въпрос държавите-членки могат да обърнат специално внимание на обстоятелството, че бракът, партньорството или осиновяването са сключени, след като кандидатът е получил своето разрешение за пребиваване. Държавите-членки надлежно държат сметка за характера и солидността на семейните връзки на лицето и продължителността на пребиваването му в държавата-членка, както и за съществуването на семейни, културни и социални връзки със страната му на произход, в случай на отхвърляне на заявление, оттегляне или отказ за подновяване на разрешение за пребиваване, а също и в случай на постановяване на мярка за принудително отвеждане на кандидата или на членовете на неговото семейство.

Всичко това води до извод, че Отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, което предполага отмяната му. Предвид естеството на спора, административната преписка следва да бъде върната на органа, издал отказа за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип“ Д“ на КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В А., Й. от 16.03.2025 година на Н. М. А. А..
НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138, АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА

СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: